

СТУДИЯ VI

ВРЪЩАНЕ НА НАШИЯ ГОСПОД – ЦЕЛТА МУ – ВЪЗСТАНОВЯНЕ НА ВСИЧКО

Втрото идване на нашия Господ – лично и предхилядолетно. – Отношение към първото идване. – Избиране на Църква и обръщане на света. – Избор и свбодна благодат. – Затворници на надежда. – Пророческо свидетелство за възстановление. – Връщането на нашия Господ изразява надежда за Църквата и света.

"И да ви проводи предпроповядвания вам Исуса Христа когото трябва да приеме небето до времето в което ще възстанови всичко що е говорил Бог от века чрез устата на всичките свои святи пророци." – Деяния на апостолите 3:20,21.

Че нашия Господ възнамерявал учениците му да разберат, че за определена цел, по определен начин и в определено време той ще се върне пак, предполагаме се признава и вярва от всички които са запознати с Писанията. Наистина Исус казал: "Ето аз съм с вас през всичките дни, до края на века," (Матей 28:20) и чрез духа и Словото си бил постоянно с Църквата, водейки, ръководейки, утешавайки и подържайки светиите си, на-

сърдчавайки ги посред всичките им нещастия. Но въпреки че Църквата имала блаженното съзнание, че нашия Господ знае всичките ѝ пътища и постоянната му грижа и любов към нея, все пак тя копнее за обещаното му лично завръщане, защото когато казал: "И когато отида ще се върна пак" (Иоан 14:3) сигурно имал предвид *второто му лично идване*.

Някой мислят, че той имал предвид слизането на святия дух на Петдесетницата, други разрушаването на Йерусалим и т.н., но те очевидно не доглеждат факта, че в последната книга на Библията, написана някакви си шестдесет години след Петдесетницата и двадесет и шест години след разрушаването на Йерусалим, той който бил мъртав и оживял, говори за събитието в бъдаще време казвайки; "Ето ида скоро и моята заплата е с мене." А вдъхновенния Иоан отговаря: "Да, дойди Господи Исусе!"—Откровение 22:12,20.

Доста много хора мислят, че когато грешници се обърнат, това съставлява част от идването на Христа и така той ще продължи да идва, докато света се обърне.

Те очевидно забравят свидетелството на Писанията по въпроса, които обратно на очакванията им заявяват, че по време на второто идване на нашия Господ, света ще бъде далеч от това да бъде обърнат към Бога,

че "в последните времена ще настанат усилни времена, защото хората ще бъдат повече сластолюбиви, а не боголюбиви." (2-ро Тимотей 3:1-4), че "лукави и прелъстници чловеци ще преуспеят по-назле, да прелъстяват и да бъдат прелъщаеми." (13 стих) Те забравят специалното предупреждение на нашия Господ към малкото му стадо: "Но пазете себе си да *ви* не постигне напразно този ден, защото, като *примка* ще дойде на всички (които не се пазят), които обитават по лицето на земята." (Лука 21:34,35) Отново можем да бъдем сигурни, че когато е казано; "Ще възридаят за него всички племена земни," когато го видят да идва (Откровение 1:7) не е направен никакъв намек за обръщане на грешниците. Биха ли плакали всички хора поради обръщането на грешниците? Напротив, ако тези текстове се отнасят, както всички допускат за Христовото присъствие на земята, то това учи, че не всички на земята ще обикнат явлението му, което сигурно щяха да направят ако всички бяха обърнати.

Някои очакват едно действително идване на нашия Господ, но *поставят времето* за това събитие далеч напред твърдейки, че с усилията на Църквата в сегашното ѝ състояние, света трябва да бъде обърнат и така се въведе Хилядогодишния век. Те твърдят, че когато света бъде обърнат към Бога, Сатаната

бъде вързан и знание за Господа изпълни цялата земя и когато народите не се учат повече на война, тогава делото на църквата в сегашното ѝ състояние ще бъде завършено и когато се осъществи тази велика и трудна задача, нашия Господ ще дойде да ликвидира земните дела, да възнагради вярващите и осъди грешниците.

Взети по отделно някои Писания изглежда благоприятствуват този възглед, но когато Божието Слово и план са разгледани като цяло ще се открие, че всички те благоприятствуват противоположното гледище, а именно, че Христос идва преди обръщането на света и царува с цел да обърне света. Църквата сега се изпитва и обещаната на победителите награда е, че след като бъдат прославени ще участвуват с Господ Исус в това царуване, което е определеното средство за благославяне на света. То ще направи знанието за Господа достъпно за всяко творение. Такива са специалните божии обещания: "Който победи ще му дам да седне с мене на престола ми." (Откровение 3:21) "И живяха и царуваха с Христа хиляда години." - Откровение 20:4.

Има два текста на които главно разчитат онези които твърдят, че нашия Господ не ще дойде преди Хилядолетието. На тях обръщаме внимание тук. Единият е: "Това Евангелие на Царството ще се проповядва по

всичката Вселена за свидетелство на всичките народи и тогава ще дойде свършването." (Матей 24:14) Те твърдят че тук става въпрос за обръщане на света преди края на Евангелския век. Но *свидетелствването* на света не означава обръщане на света. Текста не казва нищо как ще се приеме свидетелството. Това свидетелство вече било дадено. В 1861 г. рапортите на Библейските общества сочели, че Евангелието е било издадено на всяки земен език, обаче не всички земни милиони го приели. Не, нито дори половината от един милиард и шестотин милиона живущи понастоящем, чули някога името на Исус. Все пак условието на текста е изпълнено: Евангелието било проповядвано по цялия свят за *свидетелство* на всяки народ .

Апостола (Деяния на ап. 15:14) казва, че *главна цел* на Евангелието в днешния век е "да вземе народ" за Христовото име-побеждаващата Църква, която при Второто му идване ще се съедини с него и получи името му. Свидетелствването на света през този век е второстепенна цел.

Другия текст е: "Седни отдясно ми, докато положи враговете ти подножие на нозете ти." (Псалом 110:1) Смътната неопределена идея на този текст е, че Христос седи на материален трон някъде в небето, докато работата по подчиняване на всичко се осъществява за него от Църквата и че след това

той идва да царува. Това е неправилно разбиране. Божият престол за който се говори тук не е материален, но се отнася до върховната му власт и управление, а Господ Исус бил превъзвишен да участва в това управление. Павел заявява: "Бог го превъзвиши (Исус) и му даде име над всяко друго име." Той му дал *авторитет* над всеки друг след Отца. Ако Христос седи на материален трон, докле враговете му бъдат направени негово подножие (всичко подчинено) тогава разбира се той не може да дойде докле всичко не му се подчини.

Но ако "дясна та страна" в текста не се отнася до определено място или стол, но както твърдим ние за власт, авторитет и управление, следва че текста който разглеждаме в никакъв случай не влиза в конфликт с другия текст, който учи, че той идва да "подчини всичко на себе си" (Филипяни 3:21) чрез добродетелта на власта утвърдена в него. Да илюстрираме: Казваме че император Вилхелм е на трона на Германия и все пак ние нямаме превид кралския стол, тъй като фактически той рядко сяда на него. Когато казваме, че е на трона, имаме предвид, че управлява Германия. Дясната ръка означава главното местоположение на величие или благородно положение след главния управник. Така принц Бисмарк бил издигнат или седнал отдясно

на власта покрай германския император, а Йосиф бил отдясно на Фараона в египетското царство—не буквално, но според обичайната фигуративна реч. Думите на Исус към Кайяфа се съгласуват с тази мисъл: "От сега ще видите Сина человеческого, че седи *отдясно на силата* и че иде на облаците небесни." (Матей 26:64) Той "ще бъде отдясно" когато дойде и ще остане отдясно през Хилядогодишния век и завинаги.

Едно по-нататъшно разглеждане на откритите Божии планове ще даде по-широк обзор на въпроса за целта, както на Първото така и на Второто идване. А ние трябва да си припомним, че и двете събития са в отношение едно към друго, като части на един план. Специфичното дело на първото идване било да *изкупи* човеците, а Второто да *възстанови*, благослови и освободи изкупените. Отдавайки живота си Изкупление за всички, нашият Спасител се възнесъл да представи жертвата си на Отца и така направи помирение за порочността на човека. Той изчаква и позволява "Княза на този свят" да продължи да управлява с зло до избирание "невестата" — "жената на Агнето", която за да бъде счтена *достойна* за такава почит трябва да преодолее влиянието на настоящия зъл свят. Едва тогава ще може да започне делото по благославяне човечеството с великите благословения, които са осигурени

от жертвата му и той ще дойде да благослови всички племена на земята.

Наистина възстановяването и благославянето можело да започне веднага когато Изкупителната цена била платена от Изкупителя и тогава идването на Месия щяло да бъде събитие, а царуването и благославянето му щяло да започне изведнаж, както апостолите очаквали първоначално. (Деяния на ап. 1:6) Но Бог предвидил "нящо по-добро за нас" - Християнската Църква. (Евреим 11:40) Ето защо в наш интерес е че царуването на Христа е отделено от страданията на Главата с тези двадесет столетия.

Периода между Първото и Второто идване, между Изкуплението на всички и благославянето на всички е за изпитание и избиране на Църквата, която е Христово тело. В противен случай би имало само едно идване, а делото което ще се извърши през периода на Второто му присъствие, през Хилядата години, ще последва възкресението на Исус. Или вместо да казваме, че делото на Второто идване ще бъде веднага последвано от делото на Първото, нека по-скоро кажем, че ако Бог Иеова не беше установил избиране на "малкото стадо", "телото на Христа," Първото идване не би станало, когато станало, но щяло да се случи по време на Второто му идване и щяло да бъде само едно. Бог очевидно замислил *позволяването* на злото в

продължение на седем хиляди години, като очистването и възстановяването на всичко ще се осъществи през седмата хилядна година.

И така, вижда се, че идването на Исус като жертва и изкупление за грешниците станало достатъчно дълго преди благославянето и възстановяването да позволи избиране на "малкото стадо" от "сънаследници." Това ще се счете за очевидно забавяне от божия страна за даване обещаните благословения предвидени в изкуплението. Благословенията ще дойдат в определеното време, както било първоначало планирано, макар че за славната цел цената била платена много преди очакването на хората.

Апостола ни информира, че Исус отсъствувал от земята през всичкото междинно време от възнесението си до началото на времето за възстановление или Хилядогодишния век и бил на небето, – "когото трябва да приеме небето до времето в което ще се възстанови всичко" и т.н. (Деяния на ап. 3:21) Тъй като Писанията учат, че цел на Второто идване на нашия Господ е възстановяване на всичко и че по време на явлението му народите ще бъдат до такава степен далеч от обръщането за да бъдат рагневени (Откровение 11:18) и в опозиция, че трябва да се допусне или че Църквата не ще успее да осъществи мисията си и така Божият план ще се осуети, или както твърдим и посо-

чихме, обръщането на света в сегашния век не се очаква от Църквата, но че мисията ѝ е да проповядва Евангелието по цялия свят за *свидетелство* и под божественно ръководство се пригответи за великото ѝ бъдащо дело. Бог по никакъв начин не е още изчерпал силата си за обръщане на света. Нящо повече, той все още *дори не се е опитал* да обърне света.

Това твърдение може да изглежда странно на някои, но нека те разсъдят, защото ако Бог е опитал такова дело, то той не е успял, защото както видяхме само малка част от земните милиарди някога интелигентно са чули за *единственото име* чрез което трябва да се спасят. Ние имаме само силно заявените гледища и учения на някои от водещите секти – Баптисти, Презвитеряни и други, че Бог избира или подбира от света едно "малко стадо" – Църква. Те вярват, че Бог не ще направи нищо повече от това да избере Църквата, докато ние намираме в ученията на Писанията едно по-нататъшно стъпало в Божественния план – ВЪЗСТАНОВЛЕНИЕ за света, което ще се осъществи чрез избраната Църква, когато последната бъде завършена и прославлена. "Малкото стадо," победителите на Евангелския век са само телото на "Семето" в което или чрез което всички племена на земята ще бъдат благословени.

Онези които твърдят, че Бог Иеова се опитвал в продължение на шест хиляди години да обърне света и не е успял през всичкото това време, ще се окажат в голямо затруднение да примирят гледището си с Библейското уверение, че всички божии намерения ще се осъществят и че Словото му не ще се върне при него праздно, но ще успее в *каквото го проваждам*. (Исаия 55:11) Факта че света още не е обърнат и че знанието за Господа още не е изпълнило земята е доказателство, че то още не е *изпратено* с тази мисия.

Това ни отвежда до два начина на мислене, които разделяли Християните в продължение на векове, а именно избирание и свободна благодат. Въпреки очевидното им противопоставяне и двете учения имат подкрепата на Писанията, което никой който изучава Библията не ще отрече. Този факт веднага ще ни отведе до предположението, че по някакъв начин и двете трябва да са истина. Те обаче по някакъв начин не могат да бъдат примирени освен чрез съблюдаване небесния закон, *ред* и "правилно разподеление Словото на Истината" по този въпрос. Ако се разгледа внимателно реда преставен в Плана на вековете, той ще ни покаже ясно, че избирането прогресирало през настоящия и миналия векове. Онова което междувременно различавало свободната благодат е милос-

тивото Божие провидение за света, като цяло през Хилядогодишния век. Ако се вземат предвид отличителните черти на епохите и диспенсазиите очергани в предходната глава и всички текстове засягащи избора и свободната благодат се изследват и поставят на място, ще се открие, че всички които третираат избора са приложими към сегашния и миналия векове, докато онези, които учат свободната благодат са приложими напълно към следващия век. Обаче избирането, така както учи Библията не е произволно насилие или фатализъм, вярван и поучаван обикновено от защитниците му, а избор според годността и приспособеността към края, който Бог има предвид през периода определен за тази цел.

Учението за свободната благодат застъпвано от Арминияните е също много по-велика проява на изобилната Божия благодат, отколкото повечето от найревностните и застъпници някога са мислили. Божията милост или благодат в Христа е винаги свободна в смисъл, че е незаслужена. Поради човешкото грехопадение обаче, дори до днес някои от Божиите милости са ограничени за особенни индивиди, народи и класи, докато в следващия век, ще бъде поканен целия свят да участвува в милостите, които ще се предложат тогава, при условия които ще станат известни на всички и който пожелае

ще може да дойде и пие свободно от извора на живота.- Откровение 22:17

Поглеждайки назад забелязваме подбора или избора на Авраам и известни негови потомци, като канали чрез които обещаното Семе, благословителя на всички земни племена ще дойде. (Галатяни 3:29) Забелязваме също избирането на Израел изсред всичките народи, като един в когото Бог образно илюстрирал как ще се осъществи великото дело за света – освобождението им от Египет, тяхния Ханаан, заветите им, законите им, жертвите им за грях, за заличаване на вината и поръсване на народа и свещенството им, за осъществяване на всичко, бидейки миниатюрно и образно представяне на действителното свещенство и жертви за очистване на човешкия свят. Говорейки на народа Бог казал: "Вас само познах от всичките родове на земята." (Амос 3:2) До идването на Христа само този народ бил признат от Бога. Това продължило и след това защото служението му било ограничено само до тях и той не позволявал на учениците си да отиват при други казвайки когато ги изпращал; "На път езически да не идете и в град Самарянски да не влезете." Защо така Господи? защото обяснява той: "Не съм проведен освен до погиналите овце от Израеливия дом." (Матей 10:5,6; 15:24) Всичкото му време до самата му смърт било пос-

ветено на тях и тогава било извършено първото му дело за света, първото проявление на свободната му и всеопрощаваща милост, която в "определеното време" наистина се ще бъде благословение за всички.

Този най-велик Божий дар не бил ограничен до народ или класа. Той не бил само за Израел, но и за цялия свят, защото Исус Христос по Божия милост вкусил смърт за всеки човек. – Евреям 2:9.

Сега в Евангелския век също се осъществява известен избор. Някои части на света са по-облагодетелствувани с Евангелието (което е свободно за всички, които го чуят) от други. Хвърлете поглед на картата на света и вижте колко малка е просветлената или благословена до някаква приемлива степен негова част от Евангелието на Христа. Погледнете контраста между самите вас с вашите привилегии и знание с милионите които се намират в езическа тъмнина днес, които никога не са чули повика и които междувременно не били призвани. Когато призованата класа (повикани да бъдат Божии Синове, наследници на Бога и сънаследница с нашия Господ Исус Христос, който осигурил званието и изборанието си) бъде завършена, само тогава Божият план за спасение на *света* ще започне.

Семето не ще смаже главата на змията преди да бъде избрано, развито и издигнато

на власт. "Бог на мира *скоро* ще смаже Сатаната под вашите крака." (Римляни 16:20; Битие 3:15) Евангелският век приготвя целомъдренната дева, верната Църква на идващия младоженник, а на края на века, когато тя се "приготви" (Откровение 19:7) младоженникът идва и онези които са готови, отиват при него в свадбата – вторият Адам и втората Ева стават едно и започва славното дело на възстановлението. В следващата диспензация, Новото небе и Новата земя, Църквата не ще бъде повече обручена дева, но невеста и тогава: "Духът и невестата казват ела, и който чуе нека рече: Ела, и който е жаден нека вземе даром от водата на живота." – Откровение 22:17.

Евангелския век, който е толкова далеч от приключване мисията на Църквата е само необходимо приготвление за голямата бъдеща работа. За обещаното и идващо благословение, цялото творение стене и пътува в мъки заедно до сега, очаквайки *откриването* на Божиите Синове. (Римляни 8:22,19) Благословен факт е че свободната благодат в най-пълна степен е предвидена в Плана на нашия Отец, като благословена възможност на идващия век не само за живите, но и за умрялите.

Някои които могат да видят нещо от благословенията, които се дължат на второто идване и които до известна степен приемат

факта, че нашия Господ идва да дари великото благословение купено чрез смъртта му, не виждат последното предложение, т.е. че онези които се намират в гробовете имат интерес от славното царуване на Мессия, както и онези които по онова време ще бъдат по-малко попаднали под робството на разложението – смъртта. Но както е сигурно, че Исус умрял за *всички*, всички те трябва да имат благословенията и възможностите, които той купил с собствената си скъпоценна кръв. Оттук следва, че ще трябва да очакваме благословения в Хилядогодишния век за всички които са в гробовете, както и върху онези които не са в тях, а за това ще намерим изобилни доказателства, като се вгледаме по-нататък в Божието свидетелство по този въпрос. Поради Божият план за освобождението им, онези които са в гробовете са наречени "*затворници на надеждата*"

Пресметнато е че на земята, през шесте хиляди години от сътворението на Адам, на земята живяли около сто четиредесет и три милиарда човешки същества (143,000,000,000) От тях най-широко допустимо е че по-малко от един милиард са Божии Светии. Това твърде широко изчисление ще остави огромна съвокупност от сто четиредесет и два милиарда (142,000,000,000), които умряли без вяра и надежда в *единственното име* даде-

но под небето между хората, чрез което трябва да се спасим. Разбира се голямото мнозинство от тях никога не узнали и не чули за Исус и не могли да повярват в него, за когото не са чули.

Какво, питаме ние станало с огромното множество за което цифрите дават една изцяло неадекватна идея? Какво е и какво ще бъде състоянието им? Не предвижда ли Бог нящо за онези, чието състояние и условия би трябвало да е предвидил? Или е направил от основаването на света безмилостно предвиждане за безнадежно вечно мъчение, както мнозина от чадата му твърдят? Или все още е съхранил за тях в височината, дължината, и ширината на Плана си възможност да познаят *единственото име* и подчинявайки се на условията да се радват на вечен живот?

На тези вопросы, които всяки мислещ християнин си задава и копнее да му се отговори с Истина и в хармония с характера на Бог Йеова, идват различни отговори.

Атеизъма отговаря: Те са вечно мъртви. Отсега нататък тях ги няма. Те никога вече не ще живеят.

Калвинизъма отговаря: Те не са били избрани за спасение. Бог предопределил да бъдат изгубени – да отидат в ада и сега агонизират там, където ще останат завинаги, безнадежно.

Арминиянизъма отговаря: Ние вярваме, че Бог извинява мнозина от тях поради невежество. Онези които са правили най-доброто на което са способни ще бъдат част от Църквата на Първородните, дори ако никога не са чули за Исус.

Към последния възглед се присъединяват повечето християни от всички деноминации (въпреки че веруята на някои от тях твърдят противоположното) поради чувството им че всяки друг възглед би бил непримирим с божията справедливост. Но подкрепят ли Писанията последния възглед? Учат ли те, че невежеството е основа за спасение? Не. Единственната основа за спасение спомената в Писанията е *вярата в Христа*, като наш Изкупител и Господ. "По благодат сте спасени *чрез вяра*." (Ефесяни 2:8). Оправдаването чрез вяра е основния принцип на цялата Християнска система. Когато били попитани: Какво трябва да правя за да се спася? Апостолите отговаряли: Вярвай в Господ Исус Христос. "*Няма друго име* под небето дадено между човеците чрез което трябва да се спасим." (Деяния на ап. 4:12) "Всеки които призове името Господне ще се спаси."— Римляни 10:13.

Но Павел разсъждава, че човек трябва първо да чуе Евангелието преди да може да повярва казвайки: "Как прочее ще призоват този в когото не са повярвали и как ще

повярват в този за когото не са чули."— Римляни 10:14.

Някой твърдят, че Павел учи че *невезежеството* ще спаси човеците като казват че: "Езичниците които нямат закон, сами са закон за себе си."— (Римл. 2:14). От това те правят извода, че закона, който е в съвеста им е достатъчен да ги оправдае. Но такива хора не разбират правилно Павел. Неговия аргумент е че цялия свят е виновен пред Бога, (Римл. 3:19) че езичниците, които не са имали писан закон били *осъдени*, а не оправдани от съвеста си, която макар да ги извинява или обвинява, доказва че не са свършени и че не са достойни за живот, също както юдеите, които имали писан закон били *осъдени*, от него. "Чрез закона бива само познаване на греха." (Римляни 3:20) Закона даден на юдеина разкрил своята слабост, и той бил предназначен да му покаже, че не бил в състояние да се оправдае пред Бога, защото "от делата на Закона не ще се оправдае пред него (Бог) ни една плът." Писания Закон *осъдил юдеите*, а езичниците имали достатъчно съвест за да *ги осъди*. Така всяка уста е затворена за да не претендира за право на живот. Така цялия свят застава виновен пред Бога.

Припомняйки си твърдението на Яков (2:10), че който упазил цялия Закон, ако не успее в един единствен пункт е виновен и

не може да претендира за някакво благословение обещано от Закона на Завета, разбираме, че "няма праведен ни един." (Римляни 3:10) Така Писанията затварят всяка врата на надежда за спасение, показвайки, че никой от осъдените не е в състояние да си осигури вечен живот чрез заслужаващи похвала дела и е еднакво безполезно да се пледира невежеството, като основа за спасение. Невежеството не дава на никой право да получи *наградата* за вяра и покорство.

Много християни, които не искат да повярват, че толкова много милиони невежи деца и езичници ще бъдат загубени вечно (което те били учени, че означава да бъдат изпратени в място на вечно и безнадеждно мъчение) настояват независимо от Библейските свидетелства, че Бог не ще съди невежите. Ние възхваляваме доброто им сърдце и разбирането им за Божията доброта, но ги подканяме да не бързат много при отхвърляне или пренебрегване Библейските свидетелства. Бог има благословение за всички, по много по-добър начин, отколкото чрез невежество.

Но действуват ли те според обявеното от тях верую? Не. Въпреки, че заявяват, че вярват, че невежите ще се спасят за сметка на невежеството си, продължават да изпращат мисионери при езичниците с цената на хиляди ценни животи и милиони средства.

Ако всички те, или дори половината от тях биха се спасили поради невежество, то изпращането на мисионери да ги учат за Христа положително им причинява вреда, защото само около един на хиляда повярва когато мисионерите отидат при тях. Ако тази идея е правилна би било много по-добре ако се оставят в невежество, защото тогава ще се спаси много по-голяма част. Продължавайки същата линия на аргументация не можем ли да разсъдим, че ако Бог оставеше *всички* хора в невежество, *всички* биха се спасили? Ако е така, тогава идването и смъртта на Исус са били безполезни, проповедта на апостолите, страданията на светните и апостолите – напраздни, а така нареченото Евангелие вместо да е блага вест, в същност е лоша вест. Изпращането на мисионери при езичниците от вярващите в Калвинисткото или фаталистично гледище за избора, че вечното предназначение на всеки индивид е неизменно определено преди да се роди е дори много по-неразумно и абсурдно.

Но Библията, която е изпълнена с мисионерски дух не учи, че има няколко пътя за спасение – един чрез вяра, друг чрез дела и друг чрез невежество. Нито учи непочитащото Бога учение за фатализъма. Докато сочи, че всяка друга врата на надежда е затворена за човешката раса, то тя оставя отворена само една единствена врата и